въ Августа

Вѣрнахъ се прѣзъ Габрово въ нѣкои отъ гостьи, тѣ или сми недостойни или не знайтъ какво правитъ или Прѣзелѣ ни коварелъ, какъ бѣ бала дорѣ спорихтъ. Дто се вѣрнахмъ до вечеръ за въ Трѣвна, колко бѣхъ мѣрелъ въ Габрово, колко ми по очекъ отъ мѣнѣ-мѣ както кажахъ конѣ. но ахъ защо ли толко скоро се пакъ увѣсихъ, защо конахей съ дотлакване си влѣзахъ въ трѣвна. а прокѣтвий бѣлодиметелъ подъ маскама на свѣрдѣнїе то нѣвтраганїе до тѣ не кѣмитъ да те въведетъ въ любовь. назадъ мисли тѣ назадъ, бѣгай назко. Сидѣ ли да се пореткъ мѣрѣсѣвенъ като сѣсахъ една надежда на нѣмѣ, о! тѣ чу, тѣ чу, обѣщае нах, тѣ чу рѣмеїе до ми. реки прощавей на надежда ма си нѣмко имъ великодушїе да докаже, отдечение то си. А! Слабосъ слабосъ, не великодушїе заразенѣй! Колку се кордисвамъ въ великодушїе, сѣрце то ми е заѣто въ друго и тѣ ми се хвалиш въ чеснось малодушие! Кажи ми какво мѣслишъ разбрахъ разбрахъ, друга любовь друга мѣ те задушила отъ новѣ мѣ стрѣли любинко, но защо сѣ нѣ не видишъ ли за да те нѣтъ падоку въ главѣ-мѣ въ пропасъ! Далечъ далечъ нѣтъ, или не си ли